

Als llançadors de llandes de cervesa enmig del Portell de l'Infern

Un riu de peus i rodes
desenterra pedres i morts.
No es saludarien en un pas de vianants
i gairebé s'hi reconeixen bisexuals
quan travessen a frec entreforcs, estimballs
i masades. Gamellons davall
de les balmes remullen la llengua
de cabres i àngels. Fagedes. Pinastres!
Com un exèrcit, les arrels formen
part només del paisatge, puríssima
decoració d'un prodigi incorrecte.
No ara sinó en l'altra vida,
més enllà de les primaveres de cartró
i les llargues vesprades d'encens i escapularis,
engolides ja totes les serps del coll,
quan comencen a exigir lleialtats
i somnis aliens, pares i mares
es menjaran els fills per inventar
que també ells han de sobreviure.
No ara, àgils amants de la farigola,
anellada sang, melics empeltats,
enlluernats per la llunyania de tot.
Semblen tan feliços ací, consagrant
un sender que no trepitjaran mai més!
Després del bleix s'esvaeixen
les alegries i una boca cega és
el cos afamat de cada ensenderat.
Pell avall, invisibles
nafres, udols, boira roja i el pes
del fang arrossegat a la sola
d'unes botes encara flamants, com si nits
i nits s'hi hagueren passat al ras, herois!
Ombres fartes, avars, absoltes
per voltors i falcons, ensucrades
per l'aiguatge d'un vespre rebentat,
a la porta del darrer mas s'arraïmen,

pacten i consignen les dreces fitades,
descarreguen la vitualla i la canalla.

Demà la tornada, l'èmbol
i la tecla, les rates, la matança.

No tenen pietat. Ni cor.